

Sygn. akt XV Ca 1530/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 grudnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział XV Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Brygida Łagodzińska

po rozpoznaniu w dniu 22 grudnia 2015 r. w Poznaniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) SA z siedzibą w P.

przeciwko T. L.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu

z dnia 10 lipca 2015 r.

sygn. akt I C 2117/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 1. tylko w ten sposób, iż odsetki ustawowe od kwoty 246,15 zł zasądza od dnia 19 października 2011 roku do dnia zapłaty;

II. w pozostałej części apelację oddala;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 60 zł z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym;

IV. przyznaje ze Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego Poznań - Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu na rzecz adwokata P. D. wynagrodzenie w kwocie 73,80 zł brutto z tytułu zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.

/-/ Brygida Łagodzińska

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 22 listopada 2012 r. wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym powód (...) S.A z siedzibą w P. wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego T. L. kwoty 459,83 zł, w tym: kwoty 205,43 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 15 grudnia 2010r. do dnia zapłaty, kwoty 246,15 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 19 października 2011 r. do dnia zapłaty, kwoty 1,21 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 22 listopada 2012 r. do dnia zapłaty, kwoty 3,77 zł odsetkami ustawowymi od dnia 22 listopada 2012 r. do dnia zapłaty, kwoty 3,27 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 22 listopada 2012 r. do dnia zapłaty oraz o obciążenie pozwanego kosztami opłaty sądowej i zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W dniu 28 listopada 2012 r. Sąd Rejonowy (...) w sprawie o sygn. akt VI Nc-e (...) wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwany w terminie ustawowym złożył sprzeciw od wyżej opisanego nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości.

Postanowieniem z dnia 15 stycznia 2013r. r. Sąd Rejonowy (...) stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego Poznań - Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu.

Wyrokiem z dnia 10 lipca 2015 r. Sąd Rejonowy Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu w punkcie 1. zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 459,83 zł z ustawowymi odsetkami : od kwoty 205,43 zł od dnia 15.12.2010 r. do dnia zapłaty, od kwoty 246,15 zł od dnia 10.10.2011 r. do dnia zapłaty, od kwoty 1,21 zł od dnia 22.11.2012 r. do dnia zapłaty, od kwoty 3,77 zł od dnia 22.11.2012 r. do dnia zapłaty, od kwoty 3,27 zł od dnia 22.11.2012 r. do dnia zapłaty, w punkcie 2. zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 107 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 77 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, w punkcie 3. przyznał pełnomocnikowi pozwanego ustanowionemu z urzędu adw. P. D. od Skarbu Państwa Sądu Rejonowego Poznań - Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu wynagrodzenie za pomoc prawną udzieloną z urzędu w kwocie 73,80 zł, w tym kwotę 13,80 zł tytułem podatku VAT.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia złożył pozwany, zarzucając orzeczeniu:

- sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego wskutek naruszenia przepisów postępowania, które mogły mieć istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie, art. 233 § 1 k.p.c., poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów, sprzecznej z zasadami logiki, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, polegające, w szczególności, na:

- bezpodstawnym uznaniu, iż umowa łącząca strony została rozwiązana z dniem zdania lokalu przez pozwanego, czyli z dniem 4 maja 2011 r. „na podstawie i z datą wynikającą z protokołu zdawczo - odbiorczego”, podczas gdy z protokołu zdawczo - odbiorczego nie wynika, aby strony dopiero z tym dniem właśnie rozwiązały umowę o świadczenie usług dostarczania energii elektrycznej;

- pominięciu przez Sąd a quo faktu, iż pozwany w dniu 4 maja 2011 r. nie zdawał lokalu powódce, a Administracji (...) (...) zatem pismo to wywierało skutki prawne pomiędzy stronami protokołu zdawczo-odbiorczego, a nie pomiędzy stronami przedmiotowego postępowania;

- pominięciu informacji dotyczącej osobistego rozwiązania umowy łączącej strony (osobiste oświadczenie pozwanego) w (...) przy ul. (...) w P. zgodnie z zapisem § 11 umowy łączącej strony, a wskazujący, bezspornie, na warunki rozwiązania umowy,

- naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia w sprawie, a mianowicie, art. 328 § 2 k.p.c., w ten sposób, iż uzasadnienie przedmiotowego orzeczenia nie zawiera przyczyn, dla których sąd odmówił wiarygodności i mocy dowodowej twierdzeniom pozwanego dotyczącym osobistego rozwiązania umowy łączącej strony, pomimo tego, że twierdzenia te były spójne, logiczne i zgodne z całokształtem materiału dowodowego zgromadzonego dotychczas w przedmiotowej sprawie

W konsekwencji powyższych zarzutów skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości, ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie w tym zakresie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji; zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, za obie instancje; zasądzenie na rzecz pełnomocnika pozwanego kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym, a nie opłaconych nawet w części.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o oddalenie apelacji oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania przed Sądem II instancji, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja okazała się zasadna w nieznacznej części obejmującej odsetki ustawowe od kwoty 246,15 zł, których datą początkową winien być 19 październik 2011 roku, a nie 10 październik 2011 roku, w pozostałej części apelacja okazała się niezasadna.

Na wstępie należy nadmienić, że niniejsza sprawa była rozpoznawana w postępowaniu uproszczonym, co stosownie do treści art. 505¹³ § 2 k.p.c. powoduje, że Sąd Odwoławczy, który nie przeprowadzał postępowania dowodowego ma obowiązek wyjaśnienia w uzasadnieniu wyroku jedynie podstawy prawnej orzeczenia, z przytoczeniem przepisów prawa.

Sąd Okręgowy wskazuje, że w pełni podziela ustalenia poczynione przez Sąd Rejonowy i w konsekwencji przyjął tak ustalony stan faktyczny za własny (art. 382 k.p.c.). Przeprowadzone rozważania prawne i ich argumentacja zawarta w uzasadnieniu kwestionowanego wyroku zasługują na pełną akceptację i mogą być przyjęte za własne przez Sąd odwoławczy, więc powielanie ich ponownie w pełnym zakresie na obecnym etapie postępowania nie jest celowe.

Sąd Okręgowy na podstawie wnikliwej oceny materiału dowodowego w postępowaniu zgromadzonym przed Sądem I instancji, stwierdził że podniesione przez apelującego zarzuty naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. są niezasadne. W tym miejscu podnieść należy, że strona która chce skutecznie podnieść zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie może ograniczyć się do przedstawienia własnej oceny, a konieczne jest bowiem wskazanie istotnych błędów logicznego rozumowania, sprzeczności oceny z doświadczeniem życiowym, braku wszechstronności, czy też pominięcia dowodów prowadzących do odmiennych wniosków. Zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd I instancji ocenił zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w sposób w pełni prawidłowy i należycie swoje stanowisko uzasadnił, nie pomijając przy tym jakichkolwiek dowodów przedstawionych przez powoda.

Pełnomocnik pozwanego w apelacji zarzucił Sądowi, iż w sposób nieuprawniony ustalił na podstawie twierdzeń strony powodowej, iż do rozwiązania umowy doszło w dniu zdania lokalu, czyli w dniu 4 maja 2011 r. Pełnomocnik twierdzi, że protokół przekazania lokalu dotyczy zdania lokalu nie powódce, a (...), a pozwany osobiście w (...) rozwiązał umowę z powódką. Nie mniej jednak, profesjonalny pełnomocnik nie wskazał przy tym w jakiej dacie pozwany udał się do (...). Należy podkreślić, że pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty wskazał jedynie, że w dacie 30 kwietnia 2011 r. rozwiązał umowę najmu lokalu, o czym poinformował powódkę osobiście udając się do (...), gdzie doszło do rozwiązania łączącej strony umowy. Sąd Rejonowy wbrew zarzutom apelacji nie pominął tych twierdzeń strony powodowej, a jedynie nie wpisał w części uzasadnienia, zawierającej ustalenia faktyczne okoliczności, że pozwany udał się osobiście do (...) celem rozwiązania umowy. Sąd Rejonowy wpisał te twierdzenia pozwanego w części początkowej uzasadnienia, zawierającej przedstawienie stanowisk stron. Nie stanowi to jednak z całą stanowczością naruszenia przepisu art. 328 § 2 k.p.c. Sąd obowiązany jest w uzasadnieniu orzeczenia obejmującej ustalenia faktyczne do wskazania faktów, na których oparł swoje rozstrzygnięcie, a nie wszystkich faktów ustalonych w sprawie. Okoliczność, że pozwany udał się do (...) powódki celem rozwiązania umowy nie miała natomiast znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy i nie było konieczne wpisanie jej do ustaleń faktycznych Sądu I instancji.

Sąd Okręgowy zwraca uwagę, że pozwany zarówno w sprzeciwie od nakazu zapłaty, jak i na dalszym etapie postępowania nie wyjaśnił, czy udał się do biura powódki w dniu rozwiązania umowy najmu czy w innym terminie. W związku z tym brak było podstaw do ustalenia na podstawie twierdzeń pozwanego, iż do rozwiązania umowy z powódką doszło w dniu 30 kwietnia 2011 r., czy też nawet w innej dacie przed dniem 4 maja 2011 r. Powódka w reakcji na zobowiązanie Sądu Rejonowego do złożenia protokołu rozwiązania umowy z pozwanym wyjaśniła, iż nie sporządzono takiego dokumentu i podtrzymała dotychczasowe twierdzenia, że do rozwiązania umowy doszło w dniu 4 maja 2011 r. Pozwany reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika aż do zakończenia postępowania przed Sądem I instancji tej okoliczności nie zaprzeczył, stąd okoliczność, iż do rozwiązania umowy stron doszło w dniu 4 maja 2014 r. winna zostać uznana za przyznaną zgodnie z przepisem art. 230 k.p.c. W tym kontekście aktualnie twierdzenia strony pozwanej o rzekomo nieprawidłowym ustaleniu przez Sąd daty rozwiązania umowy łączącej strony

są całkowicie gołosłowne i nieoparte żadnymi dokumentami, ani nawet wiarygodnymi twierdzeniami, skoro sam pozwany kwestionując to ustalenie nie podaje w jakiej dacie miało dojść do rozwiązania umowy.

Nadto pełnomocnik strony pozwanej zarzucając Sądowi dokonywanie ustaleń na podstawie protokołu przekazania lokalu (...) przez pozwanego zapomina, że w piśmie procesowym z dnia 2 marca 2015 r. (k. 101) to właśnie pełnomocnik pozwanego wnioskował o przeprowadzenie dowodu z tego dokumentu. O ile na podstawie tego dokumentu istotnie nie można ustalić daty rozwiązania umowy stron, to należało mieć na względzie, że protokół ten zawiera spisany stan licznika energii elektrycznej o nr (...), co oznacza iż możliwe było na tej podstawie dokładne ustalenie ilości energii elektrycznej zużytej przez pozwanego. Stan ten wynosił na dzień 4 maja 2011 r. : (...),7 kwh i taki stan licznika został uwzględniony na fakturze VAT nr (...), co oznacza że ilość energii elektrycznej zużytej przez pozwanego została ustalona w sposób prawidłowy.

Mając na uwadze powyższe należało stwierdzić, że w podniesiony przez apelującego zarzut naruszenia przepisu art. 233 k.p.c. był chybiony, zwłaszcza że apelację w postępowaniu uproszczonym można oprzeć na zarzucie naruszenia przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy. W rozpoznawanej sprawie pełnomocnik pozwanego w żaden sposób nie wyjaśnił jaki wpływ miały podnoszone naruszenia na wynik sprawy. Bezsprzeczne było natomiast jaką ilość energii elektrycznej zużył pozwany (co wynika z protokołu z dnia 4 maja 2011 r.) oraz że żądanie powódki dotyczyło zapłaty należności za tą zużytą przez pozwanego energię elektryczną. W tej sytuacji nawet ustalenie przez Sąd daty rozwiązania umowy przez strony jako 4 maja 2011 r. zamiast 30 kwietnia 2011 r. nie miałoby zdaniem Sądu Okręgowego wpływu na wynik sprawy, skoro na fakturze VAT uwzględniającej ten okres rozliczeniowy wpisano rzeczywiste zużycie energii przez pozwanego, ustalone w dacie przekazania przez niego lokalu (...).

Powyższe prowadzi to do wniosku, że apelacja strony pozwanej stanowi jedynie bezzasadną i gołosłowną polemikę z prawidłowym rozstrzygnięciem Sądu Rejonowego.

Zgodzić się należy z Sądem pierwszej instancji, że wobec istnienia niekwestionowanej umowy dotyczącej dostarczania i zużycia energii elektrycznej i bezspornej okoliczności, że powódka wykonała swoje zobowiązanie wynikające z tej umowy, a pozwany zużył dostarczoną mu energię w określonej, co potwierdzają dowody z dokumentów w postaci faktur VAT i protokołu z dnia 4 maja 2011 r., strona pozwana miała obowiązek zapłaty należności powstałych z powyższego tytułu wraz z należnymi odsetkami, a wynikających z tychże faktur VAT załączonych do pozwu. Sąd Okręgowy zgadza się w całej rozciągłości z twierdzeniami Sądu I instancji, że pozwany mimo iż był reprezentowany w sprawie przez fachowego pełnomocnika nie wykazał, że uiszczył należność z faktury VAT nr (...). Pozwany poza gołosłownymi twierdzeniami nie zaoferował na tę okoliczność żadnych dowodów. Stąd w pełni zasadnym było obciążenie pozwanego tym kosztem.

W zakresie kwestionowanej przez pozwanego faktury VAT nr (...), Sąd Rejonowy w pełni prawidłowo ustalił, iż obejmuje ona okres czasu, w którym pozwany rzeczywiście korzystał z lokalu. Jak już wyżej wskazywano Sąd Okręgowy nadto dostrzegł, że ilość określonej na tej fakturze zużytej energii elektrycznej została ustalona w oparciu o stan licznika, określony w protokole przekazania przez pozwanego lokalu (...). W tym stanie rzeczy twierdzenia pozwanego, iż nie korzystał w okresie rozliczeniowym ujętym w tej fakturze z lokalu są nieprawdzie, gdyż ze zgromadzonego w sprawie materiału niezbicie wynika, iż pozwany korzystał z lokalu do dnia 4 maja 2011 r. i do tego dnia została rozliczona przez powódkę zużyta przez pozwanego energia elektryczna.

Sąd Okręgowy zmienił jedynie roszczenie odsetkowe od kwoty 246,15 zł. Data początkowa odsetek to 19 października 2011 roku, co wynika zarówno z żądania pozwu jak i z przedłożonej faktury z określeniem terminu płatności. Sąd pierwszej instancji podniósł w uzasadnieniu wyroku, iż omyłkowo wskazał w sentencji wyroku nieprawidłową datę początkową odsetek. Mając powyższe na uwadze Sąd odwoławczy na podstawie art. 386§1 k.p.c. zmienił w tym zakresie rozstrzygnięcie, a w pozostałej części na podstawie art. 385 k.p.c. apelację oddalił.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzekł na podstawie art. 13 ust.1.pkt 1 w zw. z §6 pkt 1 rozporządzenia w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu dnia 28 września 2002 r. (Dz. U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1348) obciążając nimi pozwanego.

Na podstawie § 12 ust. 2 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 1 i w zw. z § 19 rozporządzenia w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu dnia 28 września 2002 r. (Dz. U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1348) Sąd przyznał pełnomocnikowi z urzędu wynagrodzenie w stawce minimalnej, określonej w wyżej powołanych przepisach wraz z podatkiem VAT.

/-/ Brygida Łagodzińska